

РЕШЕНИЕ

№ 11272

гр. София, 01.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в публично заседание на 17.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **9962** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на В. С., гражданин на И. срещу отказ за издаване на виза за тип „С“ от 08.08.2024г. на Завеждащ консулската служба на Република България в Д., И., мълчаливо потвърден от министъра на външните работи. Отказът е връчен на 16.08.24г., срещу подпис на заинтересованото лице.

Твърди се в жалбата, че постановеният отказ е незаконосъобразен, поради липса на мотиви. Изложението в отказа по същество преповтаря основаниято за отказване издаването на виза, уредено в чл.10,а л.1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ. Липсва изложение, защо се счита, че от подадената от апликанта информация не може да се установи надеждно целта и условията на планирания престой. Също липсва обосновка защо е прието, че В. С. има намерение да напусне територията на страната преди изтичането на визата. Жалбоподателят е предоставил надеждна информация, относно целта и условията на планирания престой, а именно: ще работи 90 дни на основание чл.24л от ЗЧРБ в ресторант „А. Е.“, находящ се в [населено място], за което има сключен трудов договор от работодателя. За заявеното обстоятелство е приложил съответните документи. Твърди се в жалбата, че при абсолютно идентична подадена информация, друг нает от „Сакар Консулт“ ООД индийски гражданин – Г. М. е получил виза за краткосрочно пребиваване в България.

В съдебно заседание по делото жалбоподателят се представлява от адв. К.. Поддържа

жалбата. Претендира направените по делото разноски за държавна такса.

Ответникът – Завеждащ консулска служба на Република България в Д., И. се представлява от юрк. К.. Оспорва жалбата като неоснователна и недоказана. Заявява, че националният орган има правото и задължението да основава своите решения на т. нар. индикации, той не дължи с абсолютна точност и сигурност да е доказано, че кандидатът непременно представлява заплаха, но при наличието на някаква индикация, която може до определена степен да е субективна може да постанови отказ, както в процесния случай. Заявява, че лицето има данни за издадена предходна виза от Румъния, за която няма данни, че е ползвана.

Софийска градска чрез прокурор К. счита жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен съд С. - град, I АО, 11 с-в след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорения Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, постановен от Завеждащ консулската служба на Република България в Д., И. по заявление, подадено от индийският гражданин В. С. е отказана виза тип „С“. Като основания за отказа са посочени:

10. „предоставената информация относно обосновката на целта и условията на планирания престой не е надеждна“;

Във формуляра не са изложени никакви фактически обстоятелства във връзка с конкретното заявление на индийския гражданин, не са обсъдени приложените към заявлението множество документи, с опис на лист 77 от делото, както следва: писмо за назначение като мияч на съдове във фирма С. Консулт ООД от 16.07.24г.; самолетна резервация от Турските авиолинии за 20.08.2024г. в посока Д. – С. и за 29.10.2024г. в посока С. - Д.; Списък на чужденците, регистрирани от фирма С. Консулт ООД в Агенция по заетостта за осъществяване на краткосрочна заетост, в който под номер 10 е вписан заявителя – отбелязан е периодът на заетост 01.08.2024г. – 30.10.2024г.; писмо за настаняване от 16.07.2024г., подписано от Н. Р., както и подписан от работодателя проект на трудов договор; длъжностна характеристика; застраховка. Не са изложени от административния орган основателните съмнения във връзка с автентичността и истинността на документите, т. 11 във формуляра „съществуват основателни съмнения за надеждността на направените изявления относно.....“ не е попълнена.

По делото, по разпореждане на съда е постъпила писмена молба от Дирекция „Миграция“ – МВР, според която дирекцията не участва в съгласувателната процедура по издаване на визи тип „С“, съгласно Инstrukция №КОВ-04-02-0351/15.08.2013г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи на министъра на МВР, министъра на МВнР и председателя на ДА“НС“. Подаденото от апликанта заявление не подлежи на съгласуване и от ДА“НС, съгласно писмо от Зам. Председателя на ДАНС от 03.12.2024г.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи:

Жалбата до горестоящият орган е депозирана на 21.08.2024г. в приемна на Министерство на външните работи, видно от представеното копие на лист 99 от делото. Съгласно чл. 97, ал.1 от АПК в двуседмичен срок от получаване на преписката, когато органът е едноличен е следвало да се произнесе, но по делото няма данни, кога е получена преписката от Посолството на Република България в И.,

поради което, подадената на 20.09.2024г. в деловодството на АССГ жалба срещу мълчаливо потвърденият отказ за издаване на виза, съдът счита за подадена в срок и срещу акт, който подлежи на обжалване.

Разгледана по същество жалбата се явява ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложени са заповеди за компетентност на З. в посолството на Република България в И., издадени от Министъра на външните работи. Същият обаче се явява незаконосъобразен, поради липса на мотиви – липсват както правни, така и конкретните фактически основания, които са послужили на консулското длъжностно лице за постановяване на отказа по заявлението на В. С.. Липсва обсъждане на представените от апликанта множество документи и изясняване на въпроса, защо административният орган приема, че не е доказана надеждно целта и условията на заявеното пребиваване. Не е изразено никакво становище за твърдяната ненадеждност на направените от чужденеца изявления. Едва в съдебно заседание се прави опит да се мотивира постановения отказ, с изявления на процесуалния представител на ответника (твърди се, че апликантът има издадена и неползвана виза за Румъния), което е недопустимо процесуално поведение от една страна, от друга соченото обстоятелство е неотнормимо към процесното заявление. Освен горното, в оспорения административния акт, мълчаливо потвърден от Министъра на външните работи съдът не открива никакво правно основание за издаването му – въз основа на който текст, от кой нормативен акт е постановен отказ за виза тип „С“, което е съществено нарушение на изискването за форма по чл. 59, ал.2, т.4 от АПК. Зачеркнат е само булет 10 от изброени общо 17 хипотези, без да е посочена правна разпоредба, условията по която апликантът не изпълнява.

При липсата на каквито и да било фактически и правни мотиви, съобразени с особеностите на конкретния случай и намерението на апликанта, съдът е поставен в невъзможност да провери, дали са спазени изискванията на материалния закон за отказ.

Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим в чл.34, ал.1 постановява, че не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците в Република България, като за отказа се съставя формуляр в два екземпляра, по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основаниято за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност, и се удостоверява датата на връчване (изпращане) на заинтересуваното лице. Съгласно формуляра - образец (цитираното приложение №7 към наредбата), в графа „Допълнителни бележки“ се вписват мотивите на издателя за отказа.

Видно е от процесния формуляр за отказ, че графа „Допълнителни забележки“ не е била попълнена. Липсата на ясни фактически и конкретни съответстващи им логически правни основания в издадения административен акт представлява съществен порок, който води до неговата незаконосъобразност. Съдебната практика е категорична, че посочването на фактически и правни основания за издаването на акта от страна на органа е предпоставка за упражняване на съдебен контрол върху същия и за възможността за организиране на адекватна защита спрямо него. Съдът не може да допълва липсващите мотиви на органа, нито в съдебната фаза да изяснява

факти, които не са намерили отражение в оспорения акт. Предвид обстоятелството, че естеството на акта не позволява решаването на въпроса по същество, преписката следва да се изпрати на съответния компетентен административен орган със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. Административният орган следва да обсъди писмените доказателства, които очертават условията и целта на престой на жалбоподателя в България и да прецени отговарят ли на законовите изисквания, доказват ли целта на пътуването, както и намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на В. С., гражданин на И. Отказ за издаване на виза за тип „С“ от 08.08.2024г. на Завеждащ консулската служба на Република България в Д., И., мълчаливо потвърден от министъра на външните работи.

ИЗПРАЩА преписката на Завеждащ консулската служба на Република България в Д., И. за издаване в 30-дневен срок на законосъобразен административен акт, при изпълнение на задължителните указания дадени в решението.

ОСЪЖДА Министерство на външните работи да заплати на В. С., гражданин на И. платената по делото държавна такса от 10 /десет/ лева.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

СЪДИЯ: